

Τοπό τὴν σκιὰν τριῶν κυπαρίσσων εσκαφές χώμα δηλοὶ τὸν τάρον, ἐντὸς οὐ ὄπουσι χεῖρες εὐσιθεῖς κατέθηκαν χθὲς ἐδήληνον σκῆνος γέροντος πολιοῦ, τεῦρχιμ. Γερμανοῦ τοῦ Ἀρθονίδου. Ὡς γος θραυσθείσης χορδῆς κιθάρας κρουόντης, ὡς ὑπατος γόρος φίγματος μελαγολικοῦ, ὡς ἡ τελευταῖς λάμψις οὐεθείσης θρυαλλίδος ἐσβέσθη καὶ ὁ βίος οὐ γηραιοῦ καὶ πολυπεθοῦς κληρικοῦ τεῖς ἐν τῇ νήσῳ Χάλκῃ διήνυσε τὰ τελευταῖς ἐτη βίου πολυκυμάντευ καὶ πομπόχθου, ἀλλὰ καὶ πλήθεως δράσεως καὶ γώνων εὐγενῶν. Οἱ ἀδύματος ἐκείνος εεσβύτης ὁ ἀπὸ εἰκοσιπενταετίας στενθεὶς τῆς ὄρδος εως, δὲν εἶναι εἰς τῶν οινῶν χαρακτήρων, ἀλλ' ὑπὸ πολλᾶς καὶ οικέλας ἐπόψεις παρουσιάζει φυιόνεον καταπληκτικῆς δράσεως διότι αραλαβῶν ἐκ προγόνων τὰς ἵερας κραδόσσεις παρελθόντος σεβαστοῦ διερήσης αὐτὰς ἀλωβήτους, ἐκαλλιέργην αὐτὰς ἐπιμελῶς καὶ δὲ ἀκόμη ἡ ἄτις αὐτοῦ ἀνεκόπη ὑπὸ τραγικοῦ θεατικοῦ ἀτυχήματος. Οἱ Γερμανοῦ Ἀρθονίδης, τὸν ποτὸν χθὲς προεπέμψαν εἰς τὸν θρόνον, διηλθετὸν βίον αὐτοῦ χρ' ὅτου εἰσῆλθεν εἰς τὴν κοινωνικὴν δρᾶτιν μέχρι τῶν λευταῖων αὐτοῦ στιγμῶν ἀγωνιζόμενος ἐπειδὲν εὐγενῶν καὶ ἵερων, τὰς ὀποῖς τεληρονόμησε μὲν παρὰ προγόνων ἐν τῇ πηρεσίᾳ τῆς ἐκκλησίας διακριθέντων εύθυλψε δὲ καὶ ὑπέθρεψεν αὐτὸς διότι ἰδεῖαι αὐτοὶ ἐνεπνεύθησαν αὐτῷ ἐξ ταλῶν ὄνυχων, ἐφώτισαν τὸν νοῦν καὶ ἔρμαναν τὴν καρδίαν αὐτοῦ καὶ παρθεγον τὸ τελειότατον ἐισένε πρεστοτενηματικῆς ἀρμονικῆς ἀναπτύξεως νοῦν καὶ καρδίας, τὸ ὄποιον οὐδὲ ἡ μεγίστη καὶ παγικωτάτη τῶν σωματικῶν συμφορῶν δυνήθη νὰ ἀμαυρώῃ.

Οἱ βίοι τοῦ Γερμανοῦ Ἀρθονίδου εἶναι παποσπάστως συνδεδεμένοις μετὰ τῆς τορίας τῆς ἐκκλησίας κατὰ τὸ τελευταῖον ἥμισυ τοῦ λήγοντος αἰώνος. Αἰσιωθεὶς κατὰ τὴν γεννικὴν αὐτοῦ ἡλικίαν νὰ ἴδῃ καὶ γνωρίσῃ, ὑπάντας πολλούς ἀνδρας διακρινόντους οὐ μόνον διὰ τὴν τελείαν ἀρρενείας αὐτῶν τὰς μελλαῖς ἐκείνας ἀληθείας, αἰτινες ἐνισχυόντων ὑπὸ τοῦ σεμνοῦ καὶ ὑπερόχου αὐτῶν ου, ἐπέδρασαν ἐπὶ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ χυρότερον καὶ ἀποτελεσματικώτερον ἡστης ἀλλης ἀρροημένης διδασκαλίας. ἀ ἐφόδια, δρ' ὅν τὸ Ἀρθονίδης ὁρμούμενος ἔδρασε ἐν τῷ ἐπὶ γῆς βίῳ τοῦ, ἔλαβεν ἐν τῇ καθήματι κοινωνίας, οὗτο οὐδὲ Ιωνας καὶ μόνον ἀρκεῖ νὰ ἀποληγῇ ἐπὶ πόσον στερών καὶ ἀδαμαντίον βίσσων ἐστήζον καὶ τὴν ἀνατρήθη τῶν νεωτέρων οἱ ἀνδρες, ὑφίσιον ἀτράφη Γερμανός ὁ Ἀρθονίδης. Μέρωσις ἀμφιλαρῆτης τοῦ πνεύματος διὰ γάντεων ἀληθῶς μορφωτικῶν, ἀνάπτυξις οῦ νοῦ γινομένη διάμελέτης δαψιλοῦς καὶ ἀπλασίς τοῦ ηθοῦς θρησκευτικῆς, ρύθμιστοῦ χαρακτῆρος καὶ ἐνταχυτικῆς τῆς οὐλήσεως πρὸς τὸ ἀγαθόν, ἀλλαῖς λεσσεῖς, ἡ θύραθεν καὶ ἡ ἔπω παιδεία, τὸ στητόμα, τὸ ὄποιον διετύπωτε διὰ τὴν ὄρφωσιν τῆς χριστιανικῆς νεολαίας ὁ ερός τῆς ἐκκλησίας πατήρ Βασίλειος ὁ Ιητζ. Ταῦτα ἀποτελοῦνται τὸ θεμέλιον, πλ τοῦ ὄποιου ἐστηρίχθη ἡ μορφωσίς οὐ. Ἀρθονίδου.

αὐτοὺς περισταθεὶς εἰρωτάσθε· οὐεῖ
εἶχε καὶ τοῦτο κοινὸν ὁ Ἀρθονίδης πρὸς
τοὺς ἀποιδὲς; ἔκεινους, τὴν πήρωσιν τῶν
όρθαλμῶν;

ος οια την εγκαίφ ορθοδοξον
τα, πρός τον Ἀφθονίδην ἀπέ-
ἀναγνωρίσαντες διε τὴ ἀρτία μόρ-
ον ἔθεος ζῆλος καὶ ἡ τῶν τρόπων
ἀναστροφῆς λεπτότης τοῦ Ἀ-
υ ηταν. Ικανὰ ἔχεγγυα ἵνα εἰς
κνατεθήῃ διεβύνοις τῶν πενευ-
ν συμφερόντων καὶ ἡ πειμαντο-
εύγενος ἐκείνης καὶ ἐν χώρῃ
ορθοδόξου παροικίας.

αετε περα των προγονων
αραδώση τοις ἐπιγιγνε-
κήν εληνονομίαν πολύ
τοῦ Ἀφθονίδου ^{Αλη}
τὰ τοῦ καθηγητοῦ κ.
τὸ πρωτότυπον ἔκεινο
τοῦ ὄποιευ ἐζήτησε νὰ
δεν ἀπωλεθεῖ ἀκόμη ἐκ
ικῆς ἡμῶν μελωδίας καὶ
πρὸς μέλλουσαν τῆς
ρηγειαν. Εἴθε οἱ ἐπιζῶν
αὐτοῦ ἐν τῇ πολυτίμῳ
διὰ τὴν ἐκκλησιαστι-
κήν νὰ συμπληρώσωσι
τὸ ἀρξάμενον ἔργον, ὡς
το διακαώς ὁ ἀρδίτιος
μουσικὴ καὶ ἡ ποίησις
οι τοῦ Ἀφθονίδου σύν-
μακρὸν αὐτοῦ βίον τὸν
α τῶν ὄφθαλμῶν αὐτοῦ
γον ίδιας μελέτης καὶ
εἰναι ἡ ἔρευνα τῶν
Ἀφθονίδου ἔργων. 'Ἐν τῇ

τικός Villemain ἔζηνεγκε περὶ τὸ
ὅμιλον τοῦ ἱερού Πτολεμαΐδος Σε-
νεσίου τοῦ ἀκμάσαντος κατὰ τὴν τετά-
την μ. Χ. ἐκατονταετηρίδα. «'Αναγινε-
σκων αὐτούς γεγραμμένους διὰ στίχου
ἐνακαλούντων τὴν κομφότητα καὶ τὴν
ἀρμονίαν τοῦ Ἀνακρέοντος, αἰσθάνεσ-
σθι ὃ γράφων εἶναι μαθητής τοῦ Πλά-
τωνος καὶ μιμητής τῶν ἀρχαίων τί-
τος Ελλάδος ποιητῶν ἀλλὰ μεταφρασική τη-
καὶ θρησκευτική χροιά, ἥτις εἶναι
ποίησις τῆς διανοίας, περιποιεῖ εἰς το-
μολπάς ἐκείνας χάριν πρωτότυπον, το-
ῦνευ μεγαλοφύτα δὲν ὑπέρχειν. 'Αλλα
οὗτος δὲν εἶναι ὁ μόνος χαρακτήρ της
ποιήσεως τοῦ Ἀφθονίδου οὐδὲ τῆς πο-
ρούσσης προχείρου σκιαγραφίας. Ἡ ἐκτίμη-
σις τῶν πολλῶν καὶ ποικίλων λυρικῶν
εἰδῶν, ἐν οἷς ἡ Μούσα τοῦ Ἀφθονίδου
ἀνέπτυξε τὰς ποικίλας μορφὰς τῶν ἐκ-
δηλώσεων τῶν συναίσθημάτων αὐτοῖς

διότι ἀπὸ τοῦ ὑψίστου λυρικοῦ καὶ θρησκευτικοῦ ὅμνου μέχρι τῶν ἀπλῶν εἰδύλλων καὶ παιδικῶν ἀκόμη φρεσκάτων ἔχει παρουσιάσθη πολλὰ ἢ συλλογὴ τῶν ποιημάτων τοῦ Ἀφθονίδου, ητίς εὐχαριστεῖ νὰ ἰδῃ τὸ φῶς, διποτὲ προσηκόντειον ἕτερον.

Σ
'Από τοῦ 1885 ὁ Ἀφθονίδης ἀπολογεῖται σύμφωνα μεταξύ των Χάλκην ἀπολογητών.

ποιητής ούμων
εν, δι' ἡς ἐδη-
τὴν θεαν πρό-
σαι ἐν Θυμαστῇ
λεπαλλήλων καὶ
τεως ἔξανολουει
κακῶς ἀποτυπῶν
μαζῶν, τὸ μέγα
αι ἐνώπιον τοῦ
ου λεπαλητέ-
όμεν, ἀλλὰ λα-
χύνται οὐκέ-
τε μέχρι τῆς τελευτῆς αὐτοῦ. Ἡ φιλόστορ-
γος πρόνοια τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ
Ἐκκλησίας, τῆς ἐκκλησίας τῶν Ιεροσο-
λήμων καὶ τῶν λοιπῶν ἐκκλησιῶν δι-
έγκατελίπε τὸν ἀτυχήσαντα Ἀφονίδη
μέχρι τοῦ τέλους τοῦ βίου αἴσχου, ὅπερ ἐ-
ἡ Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία καὶ
ἐκκλησία τῶν Ιεροσολύμων καὶ ἡ μονή
τοῦ Σινᾶ περιέθαλψε τὸν ἀτυχήσαντα
κληρικόν καὶ ἐγλύκανε τὰς πικρας τοῦ
βίου αὐτοῦ. ἀναλαβούση τὴν συντήρη-

μέσον αυτού, αναλαμβανει την συντηρηση
και περιθαλψιν αύτού, και ὁ Ἀρθενίδης
ἔγραψε τὰ τελευταία του θίγου αὔτοῦ ἔτι

αγαπᾷν;) τις λυρικῆς αὐτοῦ καταβεβλημένος σωματικῶν πό-
λι, ἀλλ' ή ἀδη-

αλα, διότι στη-
πεποιθησις και
την θείαν ἀπό-
χη εύρεσκει τὴν
έκτιμησασιν αὐτὸν. Πρὸ δύο ἔτῶν ἀν-
γω συγκινητικώτατον τριάχιον ἐπὶ το-
νεκροῦ προσφίλοις αὐτοῦ και ὁμοτρόπο-
φίλου, τεῦ ἀειδίμου καθηγητοῦ Λειάνδρο-
τοῦ Ἀσβεντάκη μετὰ τοῦ ἐπόμενον

του Αριστοτελη, μετα του οποιου σπι
μακρού χρόνου διά φίλιας συνδέετο, φίλια
άκρατηνούς κατ στηρίζομένης ἐπι τῶ
άκραδάντων βάσεων κοινῆς λατρείας το
καλοῦ κατ τοῦ ἀγαθοῦ. Μετά τοῦ Λεά
δρου πολλάκις ὁ Ἀριστοτέλης ἐπι μακρά
διήνυκτο μητρά τεττανη κατ ταπείνωσην

οι πρηγτοί ωραίς τερπων καὶ τερπομενοῖς
σπουδάζων καὶ παιζων πάντοτε ἐν ταῖς
πεδίῳ τῶν Μουσῶν καὶ τῶν χαρίτων, ἀν-
έμποτεροι ἐτύγχανον πιστοί καὶ ἀρωτικοί,
μένοι ἴσοροφάνται. Ή μεμουσωμένη σύττων

ομιλία εδωλεγεν αφορμήν εἰς πολλὰ εὐ-
τράπελα στιχουργήματα μαρτυροῦνται
τὸ ὄμοτροπον πνεῦμα, τὸ ὄπειον ἐνέπνευ-
κατ ἐνεψύχου ἀμφοτέρους. Ἀλλὰ κατ τούς
ικ τῶν ἐν Χαλκῃ γνωρισάντων τὸν Ἀρ-
θονίδην δὲν διατηρεῖ ἀλησμόνητον ἐν

αυτῷ τὴν εἰκόνα τοῦ πολυτίμου γέροντος; Ἡπό μακρᾶς κατατρυχόμενος νόσος ἤπει τοῦ παρείλιου τοῦ νεανίσκου δὲν ἐπικαυσεὶς οὐδὲ κατά τὰ μικρὰ διαλειμματά τῆς βελτιώσεως τῆς καταστάσεως αὐτοῦ νὰ ἀσχολήθαι μὲ τὰς προσφιλεῖς αὐτῷ Μάρκον ΙΩΑΝΝΟΝ ἐπιτίθεται.

Μουσας. Όλιγας ωρας προ του θανατου αυτοι έλαβε την προσφιλη αύτη κιθάραν και έψαλε, έψαλε το «Χριστός Ανέστη και μετ' ολίγον έξέπνευσεν ως οι θυσι η της κιθάρας αύτου. Τα διθη πρώτης ματου του 1895 έδρψαμεν

τίτῳ θέματι» ὁ
εὑρίσκει παρα-
ντὴν τὴν καταγέδα
ἢν παραμυθίας,
τοῦ τάφου ἡρμηνεία
οὐ φωτός ἐπίδια
τούτων τοῦ Α-
θα νὰ ἀναφένω-